

Bc. Michal Kubíček: Náměstí Bratří Synků [posudek diplomního projektu]

Pan Kubíček si vzal poměrně velké sousto. Původně se chtěl zabývat celou novou trasou metra (D). Stále jsme hovořili o tom, zda to má být spíše projekt v měřítku urbanistickém, či projekt objektu – od měřítka města k detailu a zase zpět. Toto váhání ve výsledku trochu zůstalo a myslím, že spíše ke škodě věci.

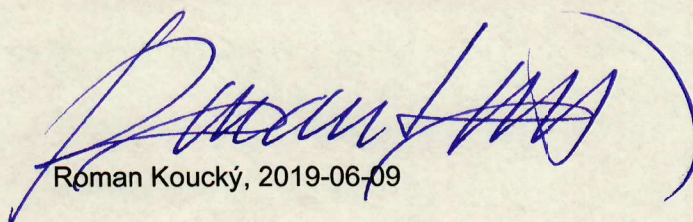
Mám na mysli utkvělou touhu po řešení veřejného prostranství, což je v posledních letech velmi populární, spíše ovšem populistické „zadání“. Výsledek tomu, bohužel, trochu odpovídá: Hlavně všude stromy (i tam, kam se nevejdou a nemají tam žádné opodstatnění), rušení parkovacích míst (bez náhrady), za každou cenu nové cyklistické stezky (po kterých ovšem ve výsledku nikdo nejezdí)... No, a protože to není přirozené, tak ještě všude lesy jakýchsi pikolíků, bez nichž to totiž nejde. Škoda! Ponechám tedy tento diplomní „bonus“ trochu stranou a budu se věnovat objektu tak, jak je popsán v zadání: „Cílem je zastavět proluky a vytvořit městskou strukturu.“

Skvěle zpracované analýzy mohly a měly být vodítkem (např. řešení náměstí je na obraze 3 v Historických fotografiích). Někdy se mi zdá, že přílišná energie věnovaná analýzám ubírá sílu pro vlastní návrh. Pan Kubíček je toho příkladem. Do detailu připravené analýzy, bohužel, vedly pouze k takovému, řekněme, běžnému řešení. S tím bychom ostatně mohli být spokojeni, protože architekturu nedělají pouze hvězdy (u nás je to dokonce úředně zakazované). Ale i běžné řešení by mělo více reflektovat město a místo v němž se nalézá a to nemyslím v prvoplánovém tzv. kontextuálním (rozuměj památkářském) slova smyslu. Myslím tím, že dramaticky useknutý blok nabízí volnější řešení, zejména, jedná-li se o akademickou úlohu. Proto bych v „konceptu“ na str. 66 uvítal, kdyby bylo v bodě 5 jasně řečeno, že konzolu je možné vyložit pouze do Otakarovy ulice a to mnohem víc, právě proto, že se jedná o dramaticky zkrácený blok. Dokonce si umím představit, že nový dům „zastřeší tramvajové zastávky“ (ale to sem nyní nepatří). Umím si představit, jeli Otakarova součástí velké údolní čtvrtové třídy, že do ulice Na Zámecké vytvoří důležitý akcent. Co si ale dovedu představit jen stěží, je zmenšení prostoru ulice Bělehradské, to považuji dokonce za chybu, vzniklou mechanickým přidáním konzoly „všude“.

Podloubí dle bodu 6 a 7 konceptu je dobré řešení, opět mohlo být ve své podstatě velkorysejší, což souvisí právě s konzolami vyšších pater.

Co je ale zcela nepřesvědčivé, je mechanické prolomení fasády a plechový obal. Je to škoda, protože pan Kubíček měl mnoho variant a to dle mého názoru lepších, než jen mechanické (opět velmi populární) schování fasády „perforovaným plechem“, které je ještě zdůvodněno odcloněním hluku, což je zjevný nesmysl. Bohužel, tyto fasády byly složitější a znamenaly by další práci... a tak se do finise neprobojovaly. Škoda podruhé!

Co tedy říci závěrem? Pomineme-li drobné chyby v půdorysech (např. způsob zakreslení schodů, otevření výtahů do volného prostoru...), je diplomní projekt Michala Kubíčka zpracován velmi pečlivě a profesionálně. Zcela odpovídá současnému standardu FA ČVUT. Doporučuji proto přijmout projekt Michala Kubíčka k obhajobě a jako vedoucí projektu navrhuji ohodnotit známkou C.

Roman Koucký, 2019-06-09